

Arrest

nr. 172 707 van 29 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 15 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. D'HAEYER, die loco advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 7 december 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoekster en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt vastgesteld dat de Franse autoriteiten haar op 21 september 2015 een visum verstrekten.

1.3. Verzoekster wordt op 11 februari 2016 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 17 februari 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot overname aan de Franse autoriteiten.

1.5. Bij schrijven van 2 maart 2016 aanvaarden de Franse autoriteiten het overnameverzoek en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 12, vierde lid van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 17 maart 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten:

naam: [R. M.]

voornaam: [N.]

[...]

nationaliteit: Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 07.12.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen identiteits- of reisdocumenten voor.

Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 21.09.2015 een Schengen-visum aanvraag bij de Franse consulaire diensten in Djibouti (Djibouti). Het visum werd afgeleverd op 21.09.2015 en was geldig voor 60 dagen.

Op 17.02.2016 werd op basis van dit visum een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 02.03.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

De betrokkene, van Somalische nationaliteit, werd gehoord op 11.02.2016 en verklaarde dat zij Somalië op 04.11.2015 verliet om met het vliegtuig naar Ethiopië te reizen. Ze verklaarde daar tot 05.12.2015 in Addis-Abeba in een kamer te hebben gewoond om vervolgens met het vliegtuig naar Frankrijk door te reizen. De betrokkene verklaarde diezelfde dag nog, op 05.12.2015, met de trein naar België te zijn gereisd om er een asielaanvraag in te dienen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze een visum voor Frankrijk had aangevraagd, maar omwille van de aanslagen die op dat moment in Parijs plaatsvonden bang was geworden. Ze verklaarde dat de smokkelaar aanvankelijk zei dat hij haar naar Groot-Brittannië zou brengen, maar dat hij haar uiteindelijk naar België heeft gebracht. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk. Ze verklaarde dat ze geen asielaanvraag indiende in Frankrijk en er louter een visumaanvraag indiende, waar ze verder geen informatie over kreeg. Ze verklaarde dat ze haar asielaanvraag in België wil behandeld zien.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als

grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Duitsland die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde meteen na aankomst in Frankrijk te zijn doorgereisd naar België en verbleef aldus niet lang in Frankrijk.

Tevens zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, voor grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien.

De Franse instanties stemden op 02.03.2016 met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

In een recente update van het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 27.11.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 37). We beamen dat in het AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (pagina 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking treedt vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van

asielzoekers niet aantoonbaar dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene gezond te zijn. We wensen er op te wijzen de betrokkene in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene zal in Frankrijk in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1.

Overwegende dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 12.4 van de Dublin III verordening de welke bepaalt:

Wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten.

Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk.

Dat verwerende partij dus van mening is dat Frankrijk de bevoegde lidstaat is voor de verwerking van de asielaanvraag van verzoekster;

Dat in dit geval Frankrijk niet kan worden beschouwd als de staat die verantwoordelijk is voor de verwerking van de asielzoeker als gevolg van de tekortkomingen in de asielprocedure en de opvang;

Dat deze tekortkomingen worden bevestigd door verschillende bronnen hieronder beschreven;

Dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met artikel 3.2, paragraaf 2 en 3 van artikel III, die DUBLIN, die als volgt luidt:

2. Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.

Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.

3. Iedere lidstaat behoudt de mogelijkheid om, met inachtneming van de regels en waarborgen die zijn vastgelegd in Richtlijn 2013/32/EU, een verzoeker naar een veilig derde land te zenden.

Dat, volgens de Europese jurisprudentie en de Verordening Dublin III, België een asielzoeker niet mag overdragen naar een land waar hij dreigt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM omdat er systemische mislukkingen in de asielprocedure en opvang voor aanvragers zijn;

2.

Overwegend dat, in de eerste plaats, er storingen zijn in het Franse opvangsysteem;

Dat uit het rapport Van de heer Nils Muiznieks, de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa, opgesteld na zijn bezoek aan Frankrijk van 22-26 september 2014 (<https://wcd.coe.int/com.instranet.InstraServlet?command=com.instranet.CmdBlobGet&InstranetImage=2831818&SecMode=1 &DocId=2323928&Usage=2>) blijkt dat:

« Au cours de sa visite, le Commissaire a pu constater que la France connaît d'importantes difficultés en matière d'accueil des demandeurs d'asile, malgré les efforts significatifs qui ont été consentis pour renforcer le dispositif national d'accueil des demandeurs d'asile (DNA). L'attention du Commissaire a été attirée sur la forte augmentation du nombre des demandes d'asiles déposées en 2013, soit 7% de plus qu'en 2012 et 85,5 % de plus qu'en 2007. Cependant, le Commissaire constate que la France a connu des niveaux de demandes comparables à plusieurs reprises dans son histoire récente, ce qui révèle que les problèmes d'accueil et singulièrement d'hébergement des demandeurs d'asile sont davantage structurels que conjoncturels.

Le DNA, qui englobe le dispositif d'hébergement et un réseau de plateformes d'accueil d'information, d'orientation et d'accompagnement des primo-demandeurs d'asile, permet théoriquement de proposer aux demandeurs d'asile un logement dans un centre d'accueil pour demandeurs d'asile (CADA) durant l'examen de leur demande. Le Commissaire note cependant qu'en pratique les capacités d'accueil sont très nettement insuffisantes : en métropole, seuls 33 % des demandeurs d'asile ont été admis en CADA en 2014 (in dezelfde zin StukB1)

Le Commissaire a connaissance de l'existence, depuis 2000, d'un dispositif ATSA-Accueil Temporaire Service de l'Asile-visant à pallier le manque de places en CADA, mais il constate que ses capacités limitées à environ 2200 places ne suffisent pas à satisfaire tous les besoins. Le Commissaire note, en outre, que les demandeurs d'asile, qui ont pourtant tous le droit de bénéficier de conditions matérielles d'accueil décentes en vertu de la directive accueil 2003/9/CE 44, ne sont pas admis en CAD A s'il s'agit de demandeurs d'asile devant être réadmis dans un autre Etat en application du « Règlement Dublin »,

malgré l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union Européenne du 27 septembre 2012 aux termes duquel les conditions d'accueil devraient également bénéficier aux demandeurs en attente de réadmission.

Le Commissaire note que les demandeurs d'asile qui n'ont pas trouvé de place en CADA (logement dans un centre d'accueil pour demandeurs d'asile) ou qui n'y sont pas admis n'ont accès qu'au dispositif d'hébergement d'urgence, qui se caractérise par sa précarité. En effet, celui-ci est constitué de places en centres d'hébergement d'urgence, en hôtels et plus rarement en appartements. Avec 24.600 personnes prises en charge en 2013, le dispositif d'hébergement d'urgence est devenu, du fait de saturation du DNA qui n'a admis que 14480 nouveaux demandeurs d'asile en 2013, le principal dispositif d'hébergement des demandeurs d'asile.

Plusieurs ONG ont indiqué au Commissaire que cette situation touche également, de manière plus préoccupante encore, des familles.

Le projet de loi relatif à « la réforme de l'asile », présenté en conseil des ministres en juillet 2014, entend développer le modèle du CADA et propose de mettre en place un dispositif « d'orientation directive des demandeurs » permettant d'orienter les demandeurs d'asile vers un CADA de leur région si des places y sont disponibles, ou vers d'autres régions disposant de places. Il prévoit également de permettre aux personnes dont la demande d'asile fera l'objet de la procédure « accélérée », destinée à remplacer la procédure « prioritaire », d'accéder aux CADA.

Les demandeurs d'asile qui ne sont pas hébergés en CADA bénéficient du versement d'une allocation temporaire d'attente (ATA). Dans un arrêt du 27 septembre 2012, la CJUE avait précisé qu'au sens de la directive 2003/9/CE, « tous les demandeurs d'asile devaient se voir octroyer des conditions d'accueil dignes jusqu'à ce qu'une décision définitive sur leur demande soit rendue ou jusqu'à ce qu'il soit procédé à leur transfert vers l'État responsable de l'examen de leur demande en application du « Règlement Dublin » ». Néanmoins, le Commissaire note que la France n'a pas étendu le bénéfice de l'ATA aux demandeurs d'asile placés en procédure prioritaire qui déposent un recours devant la Cour nationale du droit d'asile. Il a également été informé par les ONG que, malgré une circulaire du ministre de l'Intérieur d'avril 2013 visant à étendre le bénéfice de l'ATA aux demandeurs d'asile devant être réadmis dans un autre Etat en application du « Règlement Dublin »⁶, certains d'entre eux ne parviendraient pas à la percevoir. Le Commissaire a noté que le montant de l'ATA s'élevait en 2013 à 11,20 € par jour par adulte. Il craint, de même que plusieurs personnes et organisations avec lesquelles il s'est entretenu durant de sa visite que cette somme soit insuffisante pour satisfaire, notamment, aux " exigences de la CJUE en la matière ».

[...]

Dat een persbericht van de krant " Le Parisien " van 3 april 2015 de precare omstandigheden waarin migranten en asielzoekers wonen veroordeelde ([http://www.leparisien.fr/societe/pas-de-calais-les-ong-denoncent-l-emergence-d-un-sangatte-sans-toit-03-04-2015-4663023.php#xtref=http%3A%2F%2Fwww.google.be%2Furl%3Fsa%3Dt%24rct%3Dj%24q%3D%24esrc%3Ds%24source%3Dweb%24cd%3D1%24ved%3D0ahUKEwj6oOliPzLAhXC1A8KHYGtBE4QFggbMAA%24url%3Dhttp%253A%252F%252Fwww.leparisien.fr%252Fsociete%252Fpas-de-calais-les-ong-denoncent-l-emergence-d-un-sangatte-sans-toit-03-04-2015-4663023.php#xtref=http%3A%2F%2Fwww.google.be%2Furl%3Fsa%3Dt%24rct%3Dj%24q%3D%24esrc%3Ds%24source%3Dweb%24cd%3D1%24ved%3D0ahUKEwj6oOliPzLAhXC1A8KHYGtBE4QFggbMAA%24url%3Dhttp%253A%252F%252Fwww.leparisien.fr%252Fsociete%252Fpas-de-calais-les-ong-denoncent-l-emergence-d-un-sangatte-sans-toit-03-04-2015-4663023.php%24usg%3DAFQjCNGcklYrw0B5DOByaNyQkbRGccFUSw%24sig2%3D4wtCPHcowoj8omDSR-8Wig%24bvm%3Dbv.118817766%2Cd.ZWU](http://www.leparisien.fr/societe/pas-de-calais-les-ong-denoncent-l-emergence-d-un-sangatte-sans-toit-03-04-2015-4663023.php#xtref=http%3A%2F%2Fwww.google.be%2Furl%3Fsa%3Dt%24rct%3Dj%24q%3D%24esrc%3Ds%24source%3Dweb%24cd%3D1%24ved%3D0ahUKEwj6oOliPzLAhXC1A8KHYGtBE4QFggbMAA%24url%3Dhttp%253A%252F%252Fwww.leparisien.fr%252Fsociete%252Fpas-de-calais-les-ong-denoncent-l-emergence-d-un-sangatte-sans-toit-03-04-2015-4663023.php%24usg%3DAFQjCNGcklYrw0B5DOByaNyQkbRGccFUSw%24sig2%3D4wtCPHcowoj8omDSR-8Wig%24bvm%3Dbv.118817766%2Cd.ZWU)) :

« Plusieurs centaines de migrants sont installés sur le site d'une ancienne décharge, près d'une autoroute. Les ONG dénoncent les conditions sanitaires existant dans ce qu'ils qualifient de « Bidonville ».

« Plusieurs centaines de migrants sont installés sur le site d'une ancienne décharge, près d'une autoroute. Les ONG dénoncent les conditions sanitaires existant dans ce qu'ils qualifient de « Bidonville ».

[...]

Dat het rapport van Human Rights Watch in januari 2015 het volgende aanklaagt:

« La plupart des migrants et des demandeurs d'asile à Calais n'ont pas d'abri contre le froid et la pluie, pas d'accès à des installations sanitaires et un accès très limité à l'eau courante. Un grand nombre d'eux dépendent de la nourriture fournie par des organisations de solidarité et des bénévoles locaux. »

(<https://www.hrw.org/fr/news/2015/01/20/france-les-migrants-et-les-demandeurs-dasile-victimes-de-violence-et-demunis> - p.3)

[...]

Dat in conclusie is er een dramatische wanverhouding tussen het aantal asielzoekers in Frankrijk en het aantal opvangplaatsen voor hen beschikbaar, ook op het niveau van de noodopvang, wat als gevolg heeft dat er een reëel risico bestaat dat de aanvrager niet zal genieten van een fatsoenlijke opvang in overeenstemming met het beginsel van de menselijke waardigheid welkom;

Dat de opvangomstandigheden in Frankrijk, zoals beschreven door de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa, systemische storingen hebben een risico van onmenselijke en ontorende behandeling veroorzaken, zoals gedefinieerd in de artikelen 3 en 4 EVRM het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;

Overwegend dat de terugkeer van de verzoekster naar Frankrijk in strijd zou zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens gezien de opvangomstandigheden van de asielzoekers een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

3.

Overwegende dat, ten tweede, de toegankelijkheid van de procedures en de effectiviteit van de remedies zijn sterk bekritiseerd in Frankrijk;

Dat uit het verslag van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa blijkt dat:

«L'accès à la procédure d'asile semble, en France, rendue difficile pour une complexification croissante des règles juridiques. »

[...]

Dat het duidelijk is dat niet alleen de toegankelijkheid van de beroepen in vraag wordt gesteld maar ook, volgens de gegeven cijfers, dat de ingediende asielaanvragen in Frankrijk minder vaak leiden tot een erkenning van de status vluchteling dan dat ze zouden moeten, zodat de terugkeer van de verzoekers in Frankrijk het risico aanzienlijk vergroot dat ze terug naar Irak worden gestuurd zonder rekening te houden met de klachten gelinkt aan het verdrag van Genève;

Dat als gevolg hiervan zijn ook de risico's te worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandeling door het EVRM en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verboden, aanzienlijk verhoogd;

Overwegend dat het hiervoor genoemde rapport ook wordt bevestigd door een Franse instelling, de Verdediger van de Rechten die, in zijn jaarverslag van 2014, veel ernstige storingen van de Franse samenleving ervaart, waarvan de asielzoekers slachtoffer zijn (<https://www.hrw.org/fr/news/2015/01/20/france-les-migrants-et-les-demailldeurs-dasile-victimes-de-violence-et-demunis>);

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ook talrijke verzoeken krijgt van asielzoekers in Frankrijk, die de situatie van extreme armoede waarin ze zich bevinden aan de kaak stellen: deze vormt een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. De vragen van het Hof aan de Franse staat tonen aan dat de situatie zeer problematisch is wat betreft artikel 3 van het EVRM;

Dat drie belangrijke problemen worden benadrukt door de verschillende bronnen, met name de traagheid van de asielprocedure in Frankrijk, het gebrek aan effectiviteit voor beroepen tegen een OQFT beroep en het geweld tegen asielzoekers door de Franse autoriteiten;

a) De traagheid van de asielprocedure in Frankrijk.

Dat het verzoek om asiel in Frankrijk kan worden gezien als een hindernisbaan, namelijk een traag tempo voor de registratie van de asielaanvraag en het verwerken van de asielaanvraag die aansleept;

Dat het rapport AIDA een " période d'attente extrêmement lente afin que la procédure d'asile soit inscrite et traitée en France » aanduidt ;

([...] <http://www.asylumineurope.org>):

Dat uit het rapport van " France Terre d' asile : les migrants et le Calais" (https://passeursdhospitalites.files.wordpress.com/2014/10/ftda_calais_2014_light.pdf, pagina 6) blijkt dat :

« A Paris, comme à Calais, le simple enregistrement de la demande d'asile prend 4 mois et, dans l'attente aucun hébergement n'est proposé aux hommes isolés. Par ailleurs, seul, 33 % des demandeurs d'asile ont accès aux centres d'accueil pour demandeur d'asile. “

[...]

Dat het jaarlijks activiteitenrapport van het jaar 2014, gepubliceerd door « Les défenseurs des droits » aanduidt dat (http://www.defenseurdesdroits.fr/raa/ddd/BAA_2014_A.pdf page 13, stuk B.4) :

« Quant aux demandeurs d'asile, les délais importants à assurer l'accueil en préfecture et à délivrer l'autorisation provisoire de séjour les privent de l'accès aux conditions matérielles garanti aussi bien par le droit de l'Union Européenne que par la jurisprudence de la CEDH, les contraignant à vivre dans des conditions d'extrême précarité. »

[...]

Dat het AIDA-rapport ook de significante tekortkoming in de opvang in Frankrijk hekelt, gebaseerd op het informatieverslag over de evaluatie van het opvangbeleid voor asielzoekers van de Nationale Vergadering.

Dat volgens de Franse Nationale Vergadering Information Report (<http://www.assemblee-nationale.fr/14/rap-info/i1879.asp> pagina 15) :

« La forte pression de la demande d'asile depuis 2007 a contribué à désorganiser les procédures qui se caractérisent par de nombreux dysfonctionnements comme l'insuffisante maîtrise des délais de traitement et la sous-budgétisation des coûts, dans un contexte marqué par un encadrement juridique de plus en plus contraignant. »

[...]

De rapporteurs hebben geprobeerd om de geconsolideerde tijden te evalueren van het gehele proces van het verzamelen van informatie tot hun beschikking

[...]

Deze versterkte termijnen houden geen rekening met een bepaald minderheidsgedrag maar die toch bestaat en die de duur van de procedures door elk ter beschikking gesteld middel van de aanvragers verlengen (herhaalde vragen van nieuwe analyse, nieuwe beroepen voor CNDA, afwisseling van de procedures van de man en de vrouw in de veronderstelling van een paar of een familie).

Zij nemen evenmin de etappes na de kennisgeving van de beslissing van CNDA in overweging die kunnen leiden tot het feit dat de asielzoeker die geen asielrecht meer heeft verwijderd wordt van het gebied in kwestie (kennisgeving van de Verplichting om het gebied te verlaten, beroep tegen OQTF, uitvoering van OQTF).

Dat deze termijnen ondraaglijk zijn want zij hebben als gevolg dat het geheel van de asielprocedure verzadigd wordt en dat de verwijdering van degenen die geen asielrecht meer hebben zeer moeilijk en zelfs onmogelijk voor families van wie de kinderen soms sinds meer dan twee jaar worden geschoold.

Overwegende dat Uw Raad een beslissing van overdracht naar Frankrijk in verband met de Regeling Dublin heeft opgeschort ten gevolge van het vastgestelde ernstige gebrek in de voorwaarden voor ontvangst (Arrest RVV, n°134 639,5 december 2014)

Dat in dit geval, de asielzoeker, een Palestijn van Gaza aan de DVZ de volgende bezwaren tegen een overdracht in Frankrijk had medegedeeld:

1. Door administratieve traagheid, zullen verschillende maanden verstrijken voordat zijn asielverzoek wordt ingeschreven en in Frankrijk behandeld terwijl zijn familie in situatie van gevaar in Gaza wordt gelaten (punt 2.3.2.4, bladzijde 6);

2. Dat door de talrijke nalatigheden die in de capaciteiten van ontvangst van de asielzoekers in Frankrijk zijn vastgesteld.

Dat de asielzoeker hoofdzakelijk heeft verwezen naar het verslag AIDA dat een wachttijd van meer dan 7 maanden aangeeft voordat een familie een procedure van asielverlening kan laten inschrijven en behandelen in Frankrijk (<http://www.asylumineurope.org> - bladzijdes 102-103), zo luidt:

«An official report from the General Controller has described in September 2013 that asylum seeking families in Paris can only hope to lodge their asylum claim after a waiting period of 7 months and half. In 2013, it was taking 4 months to get an appointment to obtain "a domiciliation address"; an additional 3 months to get an appointment at the prefecture to request the temporary residence permit (therefore largely exceeding the prescribed time limit of 15 days) and another 3 weeks to receive the decision and to eventually be handed over an asylum application form. Similarly, the two members of Parliament in charge of the report on the reform of the asylum procedure have highlighted that in 2013, the waiting period to obtain an appointment at the prefecture of Essone was 2 days, while it was 16 days in Moselle, 20 days in Seine-Saint-Denis and 99 days in Lille. »

[...]

b) Wat de afwezigheid van effectiviteit van het beroep tegen OQTF betreft;

Overwegende dat ook de effectiviteit van het beroep tegen de beslissingen om het gebied te verlaten die medegedeeld kunnen worden aan personen die geen asielrecht krijgen streng worden bekritiseerd door de Commissaris van de mensenrechten.

Dat er uit het verslag van de Commissaris van de mensenrechten van de Raad van Europa (bladzijde 25) blijkt dat:

« En cas de refus d'admission au séjour, les demandeurs d'asile ont désormais 48 heures pour déposer un recours devant le Tribunal administratif qui doit statuer dans les 72 heures.

Le Commissaire estime que la possibilité offerte par la loi de 2007 au juge administratif de rejeter sans audience les recours insuffisamment motivés pose la question quant à l'effectivité de cette voie de recours compte-tenu du peu de temps- 48 heures- dont dispose le demandeur d'asile pour préparer sa requête et des conditions dans lesquelles il est amené à la rédiger. En effet, la nécessité de déposer une requête rédigée en français et motivée en droit requiert le plus souvent une assistance juridique, laquelle n'est pas toujours accessible en pratique.

Lors de sa visite, le Commissaire s'est rendu dans la zone d'attente du Canet, où sont transférées les personnes qui se voient signifier un refus d'admission au séjour à leur arrivée au port de Marseille. Il y a notamment rencontré des intervenants associatifs assurant l'accompagnement juridique des personnes maintenues dans la zone d'attente, qui lui ont fait part de difficultés rencontrées dans l'exercice de leur mission. Il a également constaté que la liste des avocats du barreau de Marseille n'était pas affichée dans la zone d'attente et que, si la police aux frontières chargée de la gestion de cette zone lui a affirmé que les avocats peuvent y visiter librement leurs clients, le règlement intérieur ne comporte pas de disposition garantissant expressément cette possibilité. Le commissaire estime que ces éléments, compte-tenu de la brièveté du délai de recours, peuvent constituer de graves obstacles à l'élaboration de ce recours dans de bonnes conditions.

Le Commissaire note qu'en 2013 et en 2014, la Cour de Strasbourg a rendu plusieurs arrêts constatant des violations par la France de l'article 3 de la CEDH, au motif que les motivations des décisions des instances nationales (OFPRA et CNDA) statuant sur les demandes d'asile, notamment dans le contexte des procédures d'asile prioritaires, étaient insuffisantes (voir arrêts K.K., M.E, N.K, R.J, ZMc/France).

Le Commissaire remarque qu'en 2013, le taux d'octroi de divers types de protection internationale en France (environ 18 %) a été, de loin, au-dessous de la moyenne des 28 membres de l'UE même si elle a rendu le plus grand nombre de décisions relatives à l'asile (presque 62000) après l'Allemagne. En 2014, l'OFPRA a publié un rapport de contrôle qualité qui a identifié des faiblesses récurrentes affectant environ un cinquième des dossiers. »

« Le Commissaire note que les conditions d'accueil des migrants et de traitement des demandes de titre de séjour par les préfectures dont font l'objet de nombreuses critiques, formulées par la société civile mais aussi par la Cour des comptes qui, dans son rapport public de 2013, déplorait la constitution de longues files d'attente devant les préfectures les plus concernées par les demandes de titre de séjour et les tensions qui en résultent. Le Commissaire estime, que l'insuffisance de moyens et de personnels des services chargés d'instruire les demandes de titre de séjour, la nécessité de faire la queue dès l'aube voire dès la veille au soir de l'ouverture de ces services, parfois à plusieurs reprises, avant de pouvoir déposer une demande constituent de sérieux obstacles à l'accès aux procédures.

Le Commissaire a été informé que cet accès est plus difficile encore pour les migrants incarcérés qui malgré une circulaire des ministres de la Justice et de l'Intérieur du 25 mars 2013, rencontrent de très grandes difficultés pour effectuer les démarches nécessaires à la délivrance ou au renouvellement de leur titre de séjour durant leur incarcération. Il note que cette situation conduit de nombreux détenus à se trouver en situation irrégulière au moment de leur sortie de prison et donc à être immédiatement placés en rétention administrative.

Le Commissaire constate, en outre, que certaines décisions de refus de délivrance ou de renouvellement de titre de séjour sont assorties de délais de recours très brefs, qui rendent leur contestation d'autant plus difficile que celle-ci requiert des compétences juridiques. Tel est le cas de l'ordre de quitter le territoire (OQTF) dite « sans délai » par lequel le préfet refuse la délivrance ou le renouvellement d'un titre de séjour, décide de l'éloignement du territoire du demandeur et fixe le pays de destination vers lequel le demandeur sera éloigné. La personne concernée dispose de 48 heures pour contester tous les aspects de cette décision, alors même qu'elle peut être placée en rétention dès que l'OQTF lui a été notifiée. En matière d'OQTF, sans délai, les migrants incarcérés se trouvent, une fois de plus, dans une situation particulièrement délicate, dans la mesure où elles n'ont pas toujours la possibilité de solliciter à temps l'aide des services pénitentiaires d'insertion et de probation ou de contacter le point d'accès au droit, voire ne parviennent pas à accéder à un fax pour envoyer le recours dans les délais impartis. Les conditions de préparation des recours contre les OQTF sans délai lui semblent, dans bien des cas, soulever la question de l'accessibilité de ces recours particulièrement pour les personnes retenues en centre de détention administrative ou incarcérées.

Le Commissaire note que la forme ordinaire d'OQTF est certes assortie d'un délai de recours de 30 jours, mais il s'inquiète du fait que le projet de loi relatif au droit des étrangers en France prévoit de raccourcir ce délai lorsque le préfet ne se prononce pas sur la délivrance ou le renouvellement d'un titre de séjour. De telles OQTF, qui peuvent être délivrées aux personnes déboutées du droit d'asile et à celles qui ne peuvent justifier d'être entrées régulièrement sur le territoire ou se sont maintenues irrégulièrement sur le territoire, seront assorties d'un délai de recours de sept jours réduit à 48 heures si la personne concernée est en rétention ou assigne à résidence. Le Commissaire considère que la complexité des recours, conjuguée à la brièveté des délais impartis, soulève de réelles inquiétudes quant à la possibilité d'exercer un recours pleinement effectif. »

[...]

Dat het verslag France Terre d'asile van oktober 2014 aangeeft dat ten gevolge van de massieve plaatsing van de migranten in de centra van retentie, talrijke procedures van verwijderingen aangetast werden

door

onregelmatigheden

(https://passeursdhospitalites.files.wordpress.com/2014/10/ftda_calais_2014_light.pdf-pagina 6) :

“Cette opération massive s'est faite, aux détriments des droits des personnes présentes en rétention puisque toutes les associations présentes en rétention ont constaté des procédures d'éloignement bâclés, entachées d'irrégularités et toutes identiques. Celles-ci ne reprenaient aucun élément personnel sur la situation des migrants, ou alors de manière erronée, et les droits des personnes n'avaient pas été régulièrement notifiés. L'administration a enfermé de manière « aveugle », sans examiner leur situation individuelle : un interprète arabe a été utilisé pour plusieurs Erythréens parlant seulement tigrinya, des Afghans ont été placés en rétention alors qu'ils étaient titulaires de titre séjour en Italie, parfois en tant que réfugiés. Pire, les Soudanais et les Erythréens devaient être renvoyés dans leur pays d'origine en dépit des craintes graves en cas de retour. »

[...]

Overwegende dat, tenslotte, de asielzoekers die in onregelmatige situatie geen recht meer hebben op asiel, in centra voor administratieve retentie kunnen geplaatst worden met het oog op hun verwijdering van het Franse grondgebied, regelmatig (in 60% van de gevallen), verwijderd worden van het gebied vooraleer er enig controle kan plaatsvinden van de gerechtelijk rechter wat betreft de wettigheid van hun interpellatie en de veroorzaakte vrijheidsberoving hetgeen een aanslag aan hun recht vormt op een werkelijk beroep en bijdraagt tot de concretisering van het risico van blootstelling aan onmenselijke en vernederende behandelingen in hun geboorteland.

Dat het verslag van de Commissaris van de mensenrechten van de Raad van Europa eveneens door een Franse instelling, le Défenseur des Droits, wordt versterkt, die, in zijn jaarverslag voor het jaar 2014, talrijke ernstige stoornissen van de Franse maatschappij markeert waarvan de slachtoffers de asielzoekers zijn (http://www.defenseurdesdroits.fr/raa/ddd/BAA_2014_A.pdf).

c) Feiten van politiegeweld

Overwegende Dat feiten van politiegeweld ten opzichte van de asielzoekers in Frankrijk in de stad Calais worden aangegeven;

Dat het verslag van Human Rights Watch de misbruiken ondergaan door de asielzoekers, zoals overgang naar een tabak, aanvallen aan het traangas, het bestoken en machtsmisbruik van de Franse politie beschrijft. (<https://www.hrw.org/fr/news/2015/01/20/france-les-migrants-et-lesdemandeurs-d-asile-victimes-de-violence-et-demunis>);

Dat deze politiedruk alle migranten zonder onderscheid beoogt en tot uiting komt in de vernieling van hun persoonlijke bezittingen, de geforceerde evacuaties van de plaatsen van vermogen, van het natuurlijke en niet-natuurlijke geweld; Dat tegenover de stijging van extreem rechts, een echt gevoel van onzekerheid voor de migranten zich heeft ontwikkeld.

4.

Overwegende dat, ten derde, de aangevochten beslissingen verzekeren dat overwegende dat Frankrijk, naar het voorbeeld van België, een democratisch land is dat van onafhankelijke instellingen is voorzien, die aan de asielzoeker kandidaat een rechtvaardige en onpartijdige behandeling garanderen.

Dat Frankrijk ondertekenaar van het Verdrag van Geneve is, dat zij de Overeenkomst ter Vrijwaring van de mensenrechten heeft ondertekend.

Dat het feit dat Frankrijk het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden ondertekend heeft geen voldoende garantie van het absolute eerbiedigen van de gegarandeerde rechten is aangezien het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de Lidstaten van de Raad van Europa voor hun nalatigheden regelmatig tot bovengenoemde Overeenkomst veroordeelt.

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld: « en tant que catégorie de la population «particulièrement défavorisée et vulnérable », les demandeurs d'asile ont besoin d'une « protection spéciale » au regard de cette disposition » ; dat het Hof concludeert dat « si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention » (EVRM 21 januari 2011, ZAAK M.S.S c. BELGIË en GRIEKENLAND, Req. n°30696/09, §353);

[...]

5.

Overwegende dat de aangevochten beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, artikel 4 van het Handvest van de fundamentele rechten van de Europese Unie, artikel 62 van de wet van 15 februari 1980 over de toegang, het verblijf, de instelling en de verwijdering van de buitenlanders en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve handelingen.

Dat het geheel van de elementen die voorafgaan de toepassing van de tweede alinea van artikel 3 §2 van de Regeling Dublin III derhalve vereist aangezien deze elementen aantonen dat er in Frankrijk systemische storingen zijn in de procedure van asielverlening en de voorwaarden voor ontvangst van de aanvragers en er dus een risico bestaat dat deze onmenselijke behandeling tot gevolg hebben en dat deze het artikel 4 van het Handvest fundamentele rechten van de Europese Unie schenden.

Dat aan de hand van de verschillende verslagen die van betrouwbare bronnen uitgaan, er moet vastgesteld zijn dat de vraag van internationale bescherming van de verzoekster door België op basis van het artikel van de Regeling Dublin III behandeld moet worden.”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te

stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen. Er wordt ook uitvoering gemotiveerd inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De voorziene motiveringen stellen verzoekster in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. Verzoekster kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig en verzoekster blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.2.2. In zoverre verzoekster de inhoudelijke motieven van de eerste bestreden beslissing bekritiseert, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.2.3. Verzoekster betoogt in wezen dat, gelet op artikel 3 van de Dublin III-verordening evenals de zogenaamde souveriniteitsclausule vervat in artikel 17, eerste lid van deze verordening, de Belgische autoriteiten alsnog de asielaanvraag dienen te behandelen, omdat haar overdracht aan Frankrijk een reëel risico inhoudt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt aldus in casu eveneens nazicht in van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

2.2.4. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor

de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap van de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Om een schending van artikel 3 EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.).

2.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest (*“Verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*), dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat een eventualiteit van een mensonterende of onmenselijke behandeling niet voldoende is opdat de lidstaten zouden zijn verhinderd om het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansredenen van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van Justitie van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-reglementering tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86) is de overdracht in strijd met die bepaling.

Hieruit volgt dat een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat wordt verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat asielzoekers in deze lidstaat een behandeling ondergaan die strijdt met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten van die aard zijn dat ernstig moet worden gevreesd dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

2.2.6. Uit een lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt vooreerst dat verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van verzoekster met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest is nagegaan. Hij stelt zo allereerst vast dat verzoekster tijdens haar gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Frankrijk die door haar als onmenselijk of vernederend werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op een dergelijke behandeling. Hij wijst er ook op dat verzoekster zelf verklaarde gezond te zijn. Verder hanteert hij het Asylum Information Database - National Country Report France (Claire Salignat), up-to-date tot 27 november 2015 (hierna: het AIDA-rapport) om vast te stellen dat niet blijkt dat er sprake is van systematische tekortkomingen in de asielprocedure of het opvangsysteem in Frankrijk. Hij stelt vast dat uit dit rapport blijkt dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Frankrijk toegang hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen die voor het eerst asiel vragen in Frankrijk. Hij is van mening dat er geen aanleiding is om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals deze zijn vastgesteld in Europese richtlijnen, niet zouden respecteren en Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Hij erkent verder dat uit dit rapport blijkt dat er kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren, doch benadrukt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen. Hij wijst in dit verband verder op recente wijzingen in de Franse wetgeving ter omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn, die in werking zullen treden vanaf januari 2016 en waarin wordt voorzien dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd. Hij wijst er ook nog op dat asielzoekers in Frankrijk toegang hebben tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

2.2.7. Verzoekster betoogt in wezen dat zij als asielzoeker en vreemdeling in het kader van de Dublin III-verordening behoort tot een kwetsbare groep die in Frankrijk systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij stelt in haar verzoekschrift dat er in Frankrijk, in tegenstelling tot hetgeen verweerder voorhoudt, wel degelijk systeemfouten zouden bestaan zowel wat de asielprocedure als wat het opvangsysteem betreft.

2.2.8. Wat het Franse opvangsysteem betreft, verwijst verzoekster naar volgende stukken:

- rapport Nils Muiznieks, Commissaire aux droits de l'homme du Conseil de l'Europe suite à sa visite en France du 22 au 26 septembre 2014;
- Human Rights Watch, *“France : Les migrants et les demandeurs d'asile victimes de violence et démunis”*, 20 januari 2015;
- persbericht van de krant Le Parisien van 3 april 2015.

Zij betoogt, gelet op voormelde stukken, dat er een dramatische wanverhouding is tussen het aantal asielzoekers in Frankrijk en het aantal beschikbare opvangplaatsen, ook op het niveau van de

noodopvang, en dat er sprake is van structurele tekortkomingen derwijze dat er een reëel risico is dat zij in Frankrijk geen fatsoenlijke opvang in overeenstemming met de menselijke waardigheid zal kunnen genieten.

Zoals reeds werd geduid, steunt verweerder zich op het AIDA-rapport bijgewerkt tot 27 november 2015, waarvan een kopie is opgenomen in het administratief dossier. In dit rapport wordt uitgebreid ingegaan op de opvangmogelijkheden in Frankrijk voor asielzoekers (vanaf p. 69). Hierbij wordt ingegaan op een wijziging in de asielwetgeving in Frankrijk die ook op het vlak van de opvang grondige wijzingen heeft gebracht door een volledige omzetting van de gewijzigde opvangrichtlijn. Er wordt gesteld dat vanaf 1 november 2015 het nieuwe opvangsysteem in verschillende prefecturen reeds werd toegepast en op het gehele Franse grondgebied operationeel wordt vanaf januari 2016. De wetgeving voorziet dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten, de toewijzing van opvangplaatsen nationaal wordt gecoördineerd en een “*speciale noden*”-assessment wordt doorgevoerd in het kader van de toewijzing van opvang. De nieuwe wetgeving voorziet ook in een “*guichet unique*” (“*uniek loket*”, vrije vertaling) om terzelfdertijd de asielaanvraag te kunnen registreren en te voorzien in opvang. Er wordt vervolgens melding gemaakt van verschillende vormen van opvang die worden aangeboden: opvangcentra voor asielzoekers, waaronder zowel collectieve opvangcentra als private huisvesting en andere vormen van accommodatie gefinancierd door het ministerie van Binnenlandse Zaken, waaronder noodopvangplaatsen. Er wordt aangeduid dat asielzoekers in aanmerking komen voor een plaats in een opvangcentrum en dat als er op dat ogenblik geen plaats beschikbaar is zij op een wachtlijst worden gezet en in afwachting een tijdelijke opvang krijgen. Er werden in 2015 4.200 bijkomende plaatsen voorzien in de opvangcentra en er is sprake van effectief voorziene bijkomende plaatsen in de eerste semesters van 2015. Voor de jaren 2016 en 2017 worden 3.500 en 2.000 bijkomende plaatsen voorzien. Er wordt melding van gemaakt dat het aantal plaatsen in de opvangcentra niet toereikend is. Ook in de noodopvang worden bijkomende plaatsen voorzien tegen eind 2015. In het AIDA-rapport wordt geen gewag gemaakt van onacceptabele opvangomstandigheden.

Uit voormeld rapport, en de stukken van verzoekster, blijkt dat Frankrijk – net zoals verschillende andere lidstaten – moeilijkheden kent om voldoende opvangplaatsen ter beschikking te stellen van asielzoekers. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder enige problemen met betrekking tot de opvang in Frankrijk niet heeft willen verzwijgen. Hij vermeldt uitdrukkelijk dat het AIDA-rapport niet over alle aspecten van de opvang even positief is, maar geeft wel aan dat hij van oordeel is dat verzoekster de door de wet voorziene bijstand en opvang zal kunnen verkrijgen. Hij stelt dat in alle departementen werk wordt gemaakt van bijkomende opvangplaatsen en gelet op nieuwe wetgeving die in januari 2016 in werking treedt alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Er is dus duidelijk sprake van recente wetswijzingen en initiatieven om verbetering te brengen in de opvangsituatie. Tevens blijkt dat Frankrijk om een tekort aan opvangplaatsen te compenseren een systeem van noodopvangplaatsen kent, waarbinnen asielzoekers worden opgevangen. Verzoekster toont niet aan dat in het kader van deze noodopvangplaatsen het recht op menswaardige opvang of op een doeltreffende asielprocedure zou worden miskend. Er blijkt actueel niet dat er, zoals verzoekster voorhoudt, een manifest gebrek aan opvangplaatsen, inclusief noodopvang, bestaat.

Verzoekster verwijst hoofdzakelijk naar een rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa dat handelde over de situatie tot uiterlijk september 2014, en dat aldus nog geen rekening hield met de bijkomende plaatsen die sindsdien zijn gecreëerd en de bijkomende wetgeving die in dit verband van kracht is geworden. Aldus dient te worden aangenomen dat dit rapport, minstens ten dele, achterhaald is geworden en minder accuraat is dan het door verweerder gehanteerde AIDA-rapport dat de situatie weergeeft tot 27 november 2015. Dit door verzoekster aangehaalde rapport kan geen afbreuk doen aan de bevindingen uit het AIDA-rapport.

De overige stukken die verzoekster aanhaalt, betreffen specifiek de situatie in Calais. Er blijkt evenwel niet dat deze situatie relevant is in het geval van verzoekster. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt zo ook dat de Franse autoriteiten in hun schrijven waarin zij akkoord gingen met het overnameverzoek verzochten dat verzoekster zou worden overgedragen via de luchthaven van Nice – Côte d’Azur en zij zich dient aan te melden bij de “*préfecture des Alpes Maritimes*”. Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt niet dat er voorbeelden worden gegeven van asielzoekers die geen opvangplaats hebben in het departement Alpes Maritimes.

Verzoekster weerlegt, met de door haar aangehaalde stukken, de motieven van de eerste bestreden beslissing gesteund op het AIDA-rapport niet. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij op vandaag bij een overdracht aan Frankrijk geen of geen aangepaste opvangplaats zal kunnen verkrijgen of dat zij, gelet op de opvangsituatie in dit land, een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.2.9. Verzoekster is verder van mening dat de asielprocedure in Frankrijk onvoldoende waarborgen biedt.

Allereerst wijst zij op de traagheid van de asielprocedure in Frankrijk, met name een traagheid in de registratie van asielaanvragen en de behandeling hiervan. Zij wijst erop dat de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa naar aanleiding van zijn bezoek aan Frankrijk in september 2014 melding maakte van een toenemende complexiteit van rechtsregels die de toegang tot de asielprocedure bemoeilijkt. Zij verwijst verder naar het door verweerder gehanteerde AIDA-rapport, een rapport van "*France Terre d'Asile*" van oktober 2014, een jaarrapport van "*les défenseurs des droits*" van 2014 en een informatierapport van de "*Franse Nationale Vergadering*" van 2014. Zij vindt de termijnen ondraaglijk, nu deze als gevolg hebben dat het geheel van de asielprocedure wordt verzadigd en de verwijdering van degenen die geen asiel krijgen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk wordt.

De Raad stelt vast dat verzoekster zich andermaal wezenlijk steunt op de situatie in Frankrijk zoals deze gold in 2014, zonder rekening te houden met de nieuwe asielwetgeving zoals deze intussen in Frankrijk van kracht is geworden en die wezenlijke verandering met zich heeft meegebracht. Het door verweerder gehanteerde AIDA-rapport bijgewerkt tot 27 november 2015 geeft, wat de registratie van asielaanvragen betreft, zo aan dat dit diepgaand is hervormd met de hervorming van de asielwetgeving en de introductie van een "*guichet unique*" om terzelfdertijd de asielaanvraag te kunnen registreren en te voorzien in opvang. Er wordt als doel vooropgesteld dat binnen de drie dagen na het uiten van een intentie om asiel aan te vragen een afspraak bij dit "*guichet unique*" mogelijk is. Zoals reeds werd gesteld, blijkt uit het schrijven van de Franse autoriteiten dat verzoekster zich dient aan te melden bij de prefect van het departement Alpes Maritimes. In het rapport wordt niet aangegeven dat in dit departement voormelde driedagenregel niet zou worden gehaald. Uit het AIDA-rapport blijkt verder dat de nieuwe wetgeving voorziet in behandelingstermijnen voor een asielaanvraag, met name in beginsel zes maanden voor een eerste beslissing en vijf maanden voor een beslissing in beroep. In het licht van deze nieuwe wetgeving komen de door verzoekster aangehaalde bronnen achterhaald voor en blijkt niet dat deze nog dienstig kunnen worden ingeroepen. Verzoekster toont niet aan dat actueel sprake zou zijn van onredelijk lange wachttijden of behandelingstermijnen.

In het licht van hetgeen voorafgaat en de invoering van de "*guichet unique*" om terzelfdertijd de asielaanvraag te kunnen registreren en te voorzien in opvang, blijkt ook niet dat verzoekster nog langer dienstig kan verwijzen naar een bron uit 2014 om te stellen dat er lange wachtermijnen zouden zijn voor het verkrijgen van opvang. Zij laat andermaal na zulks met actuele gegevens aannemelijk te maken.

De Raad merkt verder op dat in het door verzoekster in dit verband aangehaalde arrest van de Raad, en dit daargelaten het gegeven dat arresten van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedenterwerking hebben, enkel werd vastgesteld dat het bestuur had nagelaten rekening te houden met concrete informatie die de verzoekende partij had aangebracht betreffende onder meer de opvangsituatie in Frankrijk en het gegeven dat de asielprocedure er lang aansleept. De Raad stelde uitdrukkelijk dat het hem niet toekwam dergelijk onderzoek te verrichten in de plaats van de verwerende partij. In casu blijkt dat verweerder uit eigen beweging een onderzoek voerde in het licht van de vraag of er op het vlak van de opvang voor asielzoekers en de asielprocedure sprake is van structurele tekortkomingen in Frankrijk en verzoekster toont niet aan dat enig door haar aangebracht stuk of gegeven in dit verband ten onrechte niet in rekening is gebracht. Er blijkt dan ook niet dat de aangehaalde rechtspraak in casu dienstig is.

Vervolgens wijst verzoekster op de afwezigheid van een effectief beroep tegen een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij wijst in dit verband op het reeds vermelde rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa.

De passage die verzoekster in dit verband allereerst aanhaalt handelt evenwel over de grensprocedure, oftewel een specifieke procedure voor personen die zich zonder de vereiste documenten aanmelden aan de grens en op asielgronden alsnog toegang tot het Franse grondgebied wensen te verkrijgen. Zoals het AIDA-rapport ook stelt, is deze grensprocedure duidelijk te onderscheiden van de asiel-

procedure op het Franse grondgebied. Het AIDA-rapport geeft verder aan dat de zogenaamde Dublin-terugkeerders de gewone asielprocedure doorlopen. Verzoekster wordt door de Franse autoriteiten ook uitgenodigd zich aan te melden bij de prefect van het departement Alpes Maritimes. Er blijkt aldus niet dat de kritiek die de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa uitte op de grensprocedure in casu relevant is. Verzoekster toont zulks geenszins aan.

Verzoekster citeert nog een passage waarin de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa vaststelde dat in 2013 procentueel het aantal gevallen van geboden internationale bescherming in Frankrijk ver onder het gemiddelde lag van de landen van de Europese Unie. Uit een kwaliteitscontrole in 2014 bleek dat er sprake was van terugkerende zwakheden. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster veronachtzaamt dat in hetzelfde rapport eveneens werd opgemerkt dat de Franse autoriteiten zich bewust waren van het gegeven dat er nog enkele zwakheden bestonden en zij vanaf 2013 een reeks maatregelen namen om de efficiëntie en kwaliteit van de gehoren en asielbeslissingen te verbeteren. Zulks blijkt eveneens uit het AIDA-rapport, waarin onder meer ook sprake is van een overeenkomst tussen de Franse asielinstantie en de vertegenwoordiger van het UNHCR in Frankrijk om te voorzien in kwaliteitscontroles en evaluatiecriteria voor de verschillende stadia van de procedure, met name het interview, het onderzoek en de beslissing. Ingevolge de kwaliteitscontrole van 2014 en in het kader van een voortdurende hervorming van de asielinstantie werden geregelde opleidingen en hulpmiddelen voorzien. Een nieuwe kwaliteitscontrole voor 2015 was gepland. Het AIDA-rapport maakt verder op zich geen melding van structurele tekortkomingen in de behandeling van asielaanvragen. De voorliggende gegevens laten de Raad niet toe vast te stellen dat de huidige asielprocedure in Frankrijk zodanige structurele gebreken vertoont dat er een reëel risico bestaat dat een persoon die bescherming behoeft deze niet zou kunnen verkrijgen en dreigt te worden verwijderd naar zijn of haar herkomstland. Verzoekster toont ook niet aan dat de beschermingsgraad in Frankrijk actueel dermate afwijkt van de Europese gemiddelden dat hierin een concrete aanwijzing kan worden gevonden van huidige structurele tekortkomingen in de asielprocedure.

Verder citeert verzoekster een passage uit het rapport van de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa dat handelt over procedures inzake verblijfsaanvragen en betwistingen inzake beslissingen tot weigering van een verblijfstitel en verwijderingsmaatregelen. Er blijkt niet dat deze passage specifiek handelt over de asielprocedure in Frankrijk. De door de Commissaris in dit verband geuite bemerkingen laten andermaal niet toe vast te stellen dat de asielprocedure in Frankrijk structurele tekortkomingen kent derwijze dat personen die bescherming behoeven een reëel risico lopen dat zij een dergelijke bescherming aldaar niet zullen kunnen verkrijgen of dat een asielzoeker of zogenaamde Dublinterugkeerder zal worden verwijderd naar het herkomstland zonder dat diens asielaanvraag op grondige en correcte wijze is onderzocht.

Verzoekster haalt vervolgens een verslag aan van 'Terre d'Asile' van oktober 2014 dat handelt over een ontruimingsactie in Calais, waarbij sprake zou zijn geweest van talrijke onregelmatigheden in de opgestarte verwijderingsprocedures. Ook verwijst zij naar de situatie van afgewezen asielzoekers. Naast het gegeven dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat de situatie van asielzoekers en migranten in Calais representatief is voor de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan Frankrijk, maakt zij aldus andermaal niet aannemelijk dat zij een reëel risico loopt om, na overdracht aan Frankrijk, te worden verwijderd van het Franse grondgebied zonder dat zij aldaar een asielaanvraag zal kunnen indienen en zonder dat haar asielaanvraag op zijn merites is beoordeeld. Structurele tekortkomingen in de asielprocedure blijken aan de hand van dit betoog niet.

Verzoekster stelt dat een jaarverslag van "le Défenseur des droits" van 2014 "talrijke ernstige stoornissen van de Franse maatschappij markeert waarvan de slachtoffers de asielzoekers zijn". Zij concretiseert dit door haar gestelde niet. Zij weerlegt aldus andermaal de motivering in de eerste bestreden beslissing niet dat verzoekster toegang zal hebben tot de asielprocedure onder dezelfde voorwaarden als personen die voor het eerst asiel vragen in Frankrijk, dat er geen reden is om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals deze zijn vastgesteld in Europese richtlijnen, niet zouden respecteren en dat Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Ook door nog op algemene wijze te stellen dat bij het EHRM verschillende verzoeken aanhangig zouden zijn gemaakt van asielzoekers in Frankrijk, zonder in dit verband enige concrete zaak aan te halen, weerlegt verzoekster de motivering in de eerste bestreden beslissing niet dat niet blijkt dat er sprake is van structurele tekortkomingen in de asielprocedure. Evenmin maakt verzoekster met voormeld betoog aannemelijk dat er structurele tekortkomingen zijn in de opvangvoorzieningen voor asielzoekers.

Ten slotte wijst verzoekster, onder verwijzing naar een verslag van Human Rights Watch van 20 januari 2015, op gevallen van politiegeweld. Dit stuk handelt evenwel over de specifieke situatie van asielzoekers en migranten in Calais. Andermaal stelt de Raad vast dat niet blijkt dat deze informatie relevant is in de concrete situatie van verzoekster. Verzoekster geeft aan dat de behandeling door de politie van migranten en asielzoekers in Calais representatief is voor hun optreden in het gehele land, doch laat na zulks concreet aan te tonen. Indien dit werkelijk het geval zou zijn, zou toch ook van verzoekster kunnen worden verwacht dat zij hieromtrent stukken zou hebben kunnen aanbrengen. Ook door te wijzen op een onzekerheidsgevoel voor migranten dat zich zou hebben ontwikkeld als gevolg van de stijging van extreem rechts, maakt verzoekster geenszins aannemelijk dat het politieoptreden in Frankrijk tot gevolg heeft dat zij als asielzoeker ernstig dient te vrezen voor een onmenselijke of vernederende behandeling.

2.2.10. De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat niet kan worden aangenomen dat om het even welke aanvrager van internationale bescherming, die op grond van de Dublin III-verordening wordt overgedragen aan Frankrijk, een risico loopt op een mensonwaardige of vernederende behandeling.

2.2.11. Aldus komt het aan verzoekster toe om in concreto aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een overdracht aan Frankrijk. De Raad stelt vast dat verzoekster in dit verband geen concrete argumenten aanbrengt. Uit het zogenaamde Dublingehoor van 11 februari 2016 blijkt verder ook dat verzoekster, gevraagd of zij redenen had met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die haar verzet tegen een overdracht aan Frankrijk rechtvaardigen, antwoordde dat zij naar België is gekomen door de keuze van de smokkelaar en zij haar asielaanvraag hier wenst te zien behandeld. Zij stelde dat zij geen asielaanvraag indiende in Frankrijk en zij weliswaar een visumaanvraag indiende in Frankrijk, doch er geen informatie over heeft gekregen. Zij verklaarde verder dat haar gezondheidstoestand goed is. Verweerder heeft op correcte gronden vastgesteld dat verzoekster geen begin van bewijs levert van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Frankrijk, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval, het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

2.2.12. Verzoekster refereert nog aan het gegeven dat het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM.

De Raad stelt allereerst vast dat niet blijkt dat verweerder zich heeft beperkt tot een verwijzing naar het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Hij heeft wel degelijk ook onderzocht of er op het vlak van de opvangsituatie en de asielprocedure in Frankrijk voldoende garanties voorhanden zijn, hiervoor gebruik makende van het AIDA-rapport dat zeer concreet en gedetailleerd ingaat op niet enkel het wettelijke kader doch ook op de praktijk.

De Raad is verder van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op huidig voorliggende zaak. De Raad merkt zo op dat in de zaak Tarakhel sprake was van een categorie van asielzoekers die in het bijzonder kwetsbaar zijn, met name deze van een gezin met verschillende minderjarige kinderen. Er blijkt niet dat de categorie van alleenstaande vrouwelijke asielzoekers op zich als een bijzonder kwetsbare categorie onder de asielzoekers dient te worden beschouwd. In dit verband wordt verwezen naar artikel 21 van de richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Verzoekster toont daarenboven ook nog niet aan dat de opvangsituatie in Frankrijk actueel gelijkaardig is aan deze Italië ten tijde van voormeld arrest. Zoals hiervoor werd besproken, kan voor Frankrijk bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn of dat de opvangvoorzieningen vaak lamentabel zijn. Uit een lezing van de voorliggende stukken komt actueel geen onbetwistbaar en duidelijk beeld van structurele

tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen van asielzoekers in Frankrijk naar voren. Verweerder wijst er verder ook op dat de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van verzoekster. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er in haar concrete situatie bijkomende concrete waarborgen moeten worden verkregen.

2.2.13. Met haar betoog maakt verzoekster niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

2.2.14. Uit rechtspraak van zowel het EHRM (bv. EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, M.S.S. / België en Griekenland) als van het Hof van Justitie blijkt dat het aan de lidstaten toekomt om een asielzoeker niet naar de verantwoordelijke staat terug te sturen, wanneer ze niet kunnen ontkennen dat de systematische tekortkomingen in de asielprocedure of in de opvangmodaliteiten in die lidstaat erop wijzen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In die situatie kan de lidstaat zelf de asielaanvraag onderzoeken of kan zij op grond van de overige criteria van de Dublinverordening onderzoeken of een andere lidstaat hiervoor verantwoordelijk is. Het is hierbij wel van belang dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt erop toeziet dat zij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker worden geschonden, niet erger maakt door de procedure om die lidstaat te bepalen onredelijk lang te laten duren. Zo nodig moet de lidstaat de soevereiniteitsclausule toepassen (HvJ 21 december 2011, C-411/10, N.S./ Secretary of State for the Home Department; HvJ 21 december 2011, C-493/10, M.E. en anderen / Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform; HvJ 14 november 2013, C-4/11, Bundesrepublik Deutschland/Kaveh Puid).

Deze rechtspraak werd omgezet in de artikelen 3, § 2, tweede en derde lid en 17 van de Dublin III-verordening.

Artikel 3, § 2, tweede en derde lid van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Artikel 17, § 1 van de Dublin III-verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]”

Zoals supra werd uiteengezet, kan geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verweerder de overdrachten naar Frankrijk in het algemeen moet stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van verzoekster te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, § 2, tweede en derde lid van dezelfde verordening. Ook op individuele gronden maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, zodat zij evenmin aannemelijk maakt dat België op deze grond, en gelet op artikel 17 van de Dublin III-verordening, haar asielaanvraag dient te behandelen.

Een miskenning van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

2.2.15. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS